

447

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 kwietnia 1956 r.

w sprawie przeprowadzenia w 1956 r. przeglądu i klasyfikacji koni dla celów wojskowych.

Na podstawie § 21 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania organów administracji państwowej przy dostarczania środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa (Dz. U. Nr 34, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przegląd i klasyfikacja koni dla celów wojskowych w 1956 r. zostanie przeprowadzona w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 30 czerwca.

§ 2. Przeglądowi i klasyfikacji w 1956 r. podlegają konie urodzone w 1950, 1951 i 1952 r.

§ 3. Przegląd i klasyfikację koni należy przeprowadzić zgodnie z przepisami zarządzenia nr 52/56 i instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1956 r. w sprawie przeglądu i klasyfikacji koni.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 28 kwietnia 1956 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. R. Dobieszak

448

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 maja 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski Nr A-29, poz. 359) wprowadza się następującą zmianę:

W § 24 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przedsiębiorstwach, objętych przepisami uchwały Komitetu Centralnego PZPR i Rady Ministrów PRL z dnia

9 kwietnia 1956 r. o rozszerzeniu uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, decyzję o odpisaniu niedoborów, o których mowa w ust. 1, wydaje dyrektor przedsiębiorstwa do wysokości kwoty ustalonej przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów. Decyzję o odpisaniu niedoborów, których wysokość przekracza kwotę ustaloną w upoważnieniu udzielonym dyrektorowi przedsiębiorstwa, wydaje organ przewidziany w ust. 1”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: z upoważnienia B. Blass
Dyrektor Generalny

449

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW FINANSÓW ORAZ TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 10 maja 1956 r.

w sprawie finansowania w roku 1956 kapitalnych remontów pojazdów samochodowych, dokonywanych w drodze wymiany i naprawy głównej zespołów.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 2 ust. 1 pkt 2 lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie zakresu działania władz naczelných w dziedzinie komunikacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 14, poz. 111, Nr 41, poz. 315, z 1952 r. Nr 11, poz. 69, Nr 13, poz. 79, Nr 19, poz. 115, z 1954 r. Nr 36, poz. 152, Nr 51, poz. 258 i z 1956 r. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie ustala zasady finansowania wydatków związanych z wymianą i naprawami głównymi zespołów podstawowych, stanowiących część składową pojazdów samo-

chodowych znajdujących się w użytkowaniu urzędów, instytucji i jednostek gospodarki społecznej.

2. Zarządzenie nie obowiązuje jednostek podporządkowanych Ministerstwu Obrony Narodowej i Komitetowi do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego.

3. Objęte planem kapitalnym remontów na rok 1956 remonty pojazdów samochodowych mogą być przeprowadzane nie tylko w formie kapitalnego remontu całego pojazdu samochodowego, lecz również w drodze wymiany i naprawy głównej zużytych podstawowych zespołów.

4. Koszty określonych w ust. 3 wymian i napraw głównych zespołów pokrywane są przez jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków zakumulowanych na rachunku środków na remonty ka-

pitalne pojazdów samochodowych, przewidzianych w planie kapitalnych remontów, a przez jednostki budżetowe — z kredytów przewidzianych na remonty kapitalne pojazdów samochodowych w ich preliminarzu wydatków.

§ 2. 1. W rozumieniu zarządzenia zespołami podstawowymi samochodów osobowych, autobusów oraz samochodów ciężarowych są:

- 1) silnik ze sprzęgłem,
- 2) skrzynia biegów,
- 3) mosty napędowe,
- 4) nadwozia samochodów osobowych, autobusów i furgonów ciężarowych oraz kabina kierowcy samochodu ciężarowego lub ciągnika.

2. Do zespołów podstawowych zalicza się również zespoły wchodzące w skład pojazdów o specjalnej konstrukcji, jak np:

- 1) skrzynkę odbioru mocy (skrzynkę rozdzielczą),
- 2) dodatkową przekładnię (reduktor),
- 3) mechanizm napędu urządzenia samowyladowczego,
- 4) zespoły podstawowe pojazdów o napędzie elektrycznym.

§ 3. 1. Zespoły pojazdów samochodowych, przeznaczone do naprawy głównej, powinny odpowiadać warunkom technicznym, które ustali Minister Transportu Drogowego i Lotniczego.

2. W razie gdy w zespole, przekazany do naprawy głównej, brak jest części, które powinien posiadać zespół zgodnie z warunkami technicznymi, o których mowa w ust. 1, użytkownik zespołu w zasadzie obowiązany jest dostarczyć

brakujące części. Użytkownik obowiązany jest również dostarczyć te części, których stopień zużycia wyłącza możliwość naprawy zespołu, o ile części te nie są objęte cennikiem napraw zespołów samochodowych.

3. W razie niedostarczenia części, o których mowa w ust. 2, użytkownik zespołu obowiązany jest pokryć dodatkową fakturę za te części.

4. Wydatki poniesione przez użytkownika zespołu w związku z zakupem i dostarczeniem do zakładów naprawy samochodów części w zamian części brakujących, jak również dodatkowe faktury, wystawione przez zakłady naprawy w przypadkach przewidzianych w ust. 3, pokrywane są przez jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków obrotowych, a przez jednostki budżetowe — z kredytów budżetowych przewidzianych na utrzymanie samochodów.

5. Wydatki, o których mowa w ust. 4, w zasadzie powinny być przypisane do zwrotu pracownikom winnym ich powstania. Wydatki niezawinione, będące wynikiem siły wyższej, należy księgować w ciężar konta „strat i zysków”. Wydatki niezawinione, powstałe nie w wyniku siły wyższej, powinny być księgowane w ciężar właściwego konta kosztów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: *J. Rustecki*

450

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 8 maja 1956 r.

w sprawie rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów rzemieślniczych świadczących usługi.

W związku z § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1955 r. w sprawie trybu rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów usługowych prowadzonych przez niektóre jednostki gospodarki uspołecznionej i indywidualnych rzemieślników w roku 1956 (Monitor Polski z 1956 r. Nr 2, poz. 21) w porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy rozdziału materiałów przydzielonych w trybie przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1955 r. w sprawie trybu rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów usługowych prowadzonych przez niektóre jednostki gospodarki uspołecznionej i indywidualnych rzemieślników w roku 1956 (Monitor Polski z 1956 r. Nr 2, poz. 21), zwanego dalej „zarządzeniem z dnia 31 grudnia 1955 r.”

§ 2. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia o przydziale (§ 4 zarządzenia z dnia 31 grudnia 1955 r.) izba rzemieślnicza dokonuje rozdziału materiałów i surowców między powiaty. W razie gdy na terenie danego powiatu istnieje więcej niż jeden cech rzemieślniczy, należy dokonać rozdziału między poszczególne cechy zrzeszające rzemieślników świadczących usługi.

2. Dokonanie rozdziału następuje przez komisję powołaną przez zarząd izby rzemieślniczej. Sporządzone rozdzielniki wymagają zatwierdzenia przez wojewódzki zarząd przemysłu (dział administracji przemysłowej).

3. Rozdzielniki, o których mowa w ust. 2, izba rzemieślnicza przesyła cechom rzemieślniczym.

§ 3. Rozdziału materiałów i surowców pomiędzy rzemieślników świadczących usługi, mających siedzibę na terenie danego powiatu, dokonują komisje rozdzielcze powoływane przy poszczególnych cechach rzemieślniczych.

§ 4. 1. Komisję rozdzielczą powołuje starszy cechu w porozumieniu z przewodniczącym rady nadzorczej zainteresowanej (zainteresowanych) spółdzielni pomocniczej.

2. W skład komisji powinni wejść:

- 1) starszy cechu jako przewodniczący,
- 2) członkowie cechu reprezentujący poszczególne zawody rzemieślnicze,
- 3) kierownik biura cechu jako sekretarz komisji.

§ 5. 1. Komisje rozdzielcze w powiatach powinny zebrać się niezwłocznie po otrzymaniu rozdzielników i dokonać rozdziału materiałów najpóźniej w ciągu 3 dni.

2. O posiedzeniu komisji rozdzielczej przewodniczący jej obowiązany jest powiadomić referat (wydział) przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.